

melser. Ja, saa ivrig blev tilsidst den gamle Oberst, at ogsaa det før saa haanligt affejede Káanalprojekt med dets Sluseværker og store Vestkysthavn blev taget frem til nøjere Undersøgelse.

Ganske rød af Anstrengelse skød han pludselig alle Papirerne fra sig og sagde:

„Lad mig beholde alle disse Ting en otte Dages Tid. Vi maa jo se at faa noget bragt ud af det, ... at skille Klinten fra Hveden, den forskrækkelige Masse Klinte! Før der kan være Tale om at faa det frem i Maanedsskriftet, maa det hele jo sammentrænges ... jeg skal forsøge, hvad jeg kan udrette. Nu, da jeg bedre forstaar Deres Tanker, indrømmer jeg, at Planen bør ses i Sammenhæng, maa fremstilles i sin Helhed for at komme til sin Ret. Som et rent Tankeeksperiment betragtet er den jo i hvert Fald ganske morsom og vil sikkert interessere i Teknikerkreise. De har Ideer, unge Mand! ... Hvor gammel var det, De sagde, De var?“

„Toogtyve.“

„En lykkelig Alder! ... Altsaa, kom til mig om en Ugestid.“

Obersten trykkede hjertelig og kollegialt Pers Haand til Afsked.

„Det er dog Pokker til Øjne, De har!“ sagde han pludselig, idet han blev ved at holde om hans Haand. „Hvor har De faaet dem fra? De ser paa Folk ligesom en sulten Ulv. Naa — god Jagt!“ endte han leende og slog endnu engang sin Haand i hans.

Da Per traadte ud paa Gaden, syntes Verden ham forvandlet. Luften var saa mild, Himlen var bleven højere og Menneskene saa underlig smaa.

Nu bare rolig! tænkte han og tvang sig til at se ganske nøgternt paa Sagen. Herregud — det hele var jo kun kommet, som han havde vidst, at det maatte komme engang. Naar Tidsskriftheftet forelaa, vilde han ikke engang sende det til nogen, heller ikke til Forældrene eller andre af Familien, — det kom dem saamænd nok ihænde alligevel. Og det havde jo altsammen foreløbig ingenting at betyde. Dette var bare det allerførste, lillebitte Skridt ad Navnkundighedens Bane. Nu galdt det om at samle sig til det næste og større. Hvad der forestod, var den